

ความเหมาะสมในการใช้โทษประหารชีวิตด้วยการฉีดยา

ประเทศไทย นั้น เป็นประเทศที่ยังคงนโยบายที่จะให้มีการบังคับใช้การลงโทษ โดยวิธีการประหารชีวิตอยู่ เนื่องจากความรุนแรงของสภาพอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ดังที่ระบุไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 19 ของไทย ว่า “..ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิต..ให้เอาไปยิงเสียให้ตาย..”¹ โทษประหารชีวิต (Capital Punishment) หรือบางครั้งก็เรียกว่า Capital Offence มีมายาวนานในประวัติศาสตร์ของโลกและประวัติศาสตร์ของประเทศไทย มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ คือ ต้องการยับยั้งอาชญากรรมด้วยการสร้างสิ่งที่นักวิชาการทางด้านทัณฑวิทยา เรียกว่า Deterrent Effect ขึ้นมา โดยอ้างว่าการใช้โทษประหารชีวิตเป็นมาตรการการลงโทษที่ได้ผลกว่ามาตรการในการลงโทษโดยวิธีอื่นๆ ซึ่งในเรื่องนี้ องค์การนิรโทษกรรมสากล ได้ต่อต้านโทษประหารชีวิตในทุกกรณี ด้วยเหตุผลที่ว่า เป็นการทารุณโหดร้าย เป็นโทษที่ป่าเถื่อน และไร้ซึ่งมนุษยธรรม ตลอดจนละเมิดสิทธิที่จะมีชีวิตในเรื่องของสิทธิมนุษยชน องค์การนิรโทษกรรมสากลได้ยื่นอุทธรณ์เพื่อขออภัยโทษให้แก่ผู้ต้องโทษประหารชีวิตในทุกประเทศ และได้เรียกร้องให้ประเทศทั่วโลก ขจัดโทษประหารชีวิตให้หมดไปจากกฎหมายด้วย

ในปลายปี ค.ศ.1970 (พ.ศ.2513) ได้มีความเห็นพ้องต้องกันของประเทศต่างๆ ที่จะให้ยกเลิกโทษประหารชีวิตเกิดขึ้น ในที่ประชุมใหญ่สมัชชาแห่งสหประชาชาติ ในปี ค.ศ. 1971 (พ.ศ.2514) ได้มีการกล่าวถึงสิทธิที่จะมีชีวิต (The Right to Life) ในมาตรฐานของสิทธิมนุษยชนสากล และมีการเรียกร้องให้มีการลดชนิดของความผิดที่มีโทษถึงขั้นประหารชีวิต ให้ลดลงไปเรื่อยๆ เพื่อที่จะทำให้โทษประหารชีวิตหมดไปในที่สุด ซึ่งได้มีความพยายามในระหว่างประเทศที่สนับสนุนให้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิต เช่น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ได้เสนอแนะว่าควรจะให้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิต หรือ คณะกรรมการพิเศษของสหประชาชาติที่สอบสวนเกี่ยวกับการประหารชีวิตนอกคำพิพากษาในประเทศต่างๆก็ได้เสนอว่า ไม่ควรที่จะขยายฐานความผิดสำหรับโทษประหารชีวิตให้ออกไปอีก และรัฐบาลต่างๆควรพยายามที่จะยกเลิกโทษประหารชีวิต ซึ่งมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ กำหนดว่า ในกรณีที่ประเทศใดที่ยังคงมีการใช้โทษประหารชีวิตอยู่ ควรที่จะจำกัดการใช้เฉพาะอาชญากรรมหรือความผิดที่ร้ายแรงที่สุด การใช้

¹ ประมวลกฎหมายอาญา, ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 73 ตอนที่ 95 (วันที่ 15 พฤศจิกายน 2499), มาตรา 19.

โทษประหารชีวิตต้องเน้นถึงความจำเป็นที่ จะต้องดำเนินกระบวนการทางกฎหมายอย่างรอบคอบรัดกุมก่อนที่จะมีคำพิพากษาลงโทษเพราะว่า ในระบบกระบวนการยุติธรรมใดๆก็ตาม แม้ว่าจะมีกระบวนการพิจารณาที่รัดกุมอย่างไรก็ตาม โอกาสที่จะมีการพิพากษาผิดพลาดก็อาจเกิดขึ้นได้ ซึ่งการลงโทษประหารชีวิต ย่อมทำให้ไม่อาจมีการรื้อฟื้นคดีพิจารณาขึ้นมาพิจารณาใหม่ได้ ซึ่งถ้ากระบวนการพิจารณาถูกปกปิดมากเท่าใด โอกาสที่ผู้บริสุทธิ์จะถูกลงโทษประหารชีวิตก็จะเพิ่มขึ้น

อย่างไรก็ดี กติการะหว่างประเทศว่าด้วย สิทธิของพลเมือง และ สิทธิทางการเมือง (The International Covenant on Civil and Political Right 1966) มาตรา 6 ได้เปิดช่องว่างแก่ประเทศที่ยังต้องการให้มีโทษประหารชีวิตอยู่ กล่าวคือ การลงโทษประหารชีวิตอาจกระทำได้เฉพาะคดีอุกฉกรรจ์ที่สุดตามกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่กระทำความผิด และไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งกติกานี้และต่ออนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและการลงโทษอาชญากรรมการทำลายล้างเผ่าพันธุ์ และมีคำพิพากษาของศาลที่มีอำนาจถึงที่สุดแล้วให้ประหารชีวิต ประเทศไทยได้ใช้โทษประหารชีวิตกับความผิดทางอาญาที่มีโทษขึ้นสูงสุดเช่นกัน ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร การฆ่าผู้อื่น ความผิดที่มีผลทำให้บุคคลอื่น ความผิดที่มีผลทำให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย เช่น ความผิดฐานวางเพลิง ความผิดเกี่ยวกับเพศ และที่สำคัญ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ

ฉะนั้น ในหลายๆประเทศก็ยังคงใช้โทษประหารชีวิตอยู่ ซึ่งก็มีวิธีการลงโทษที่แตกต่างกันออกไปตามสภาพของวัฒนธรรม สังคมการเมือง เศรษฐกิจ และความจำเป็นของแต่ละประเทศ การลงโทษประหารชีวิตแบบใดหรือวิธีการใดที่เห็นว่าไม่เหมาะสมกับสภาพสังคม มีความโหดร้ายทารุณมากเกินไป หรือไม่ได้ผลในการยับยั้งหรือควบคุมการเกิดขึ้นของอาชญากรรม โทษประหารชีวิตเหล่านั้นก็ต้องถูกปรับเปลี่ยนไป เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับนโยบายทางอาญาในการลงโทษของแต่ละประเทศ

แม้แต่ในประเทศไทยเอง ก็ต้องมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการประหารชีวิตจากการตัดคอในอดีตมาใช้วิธีการยิงเป้าด้วยปืนแทน เพราะเห็นว่า การประหารชีวิตด้วยวิธีการตัดคอ ได้ก่อให้เกิดความหวาดเสียวให้แก่ผู้ที่พบเห็นเป็นอย่างมาก ซึ่งแต่เดิมนั้น เราได้ทำการประหารชีวิตในที่โล่งแจ้งมีประชาชนสนใจเข้าร่วมชมอยู่โดยรอบ ซึ่งบางคนที่รู้สึกพึงพอใจกับการที่นักโทษได้รับโทษอย่างสาสมกับความผิดของตน แต่บางคนที่รู้สึกว่าเป็นการลงโทษที่ทารุณและโหดร้ายมากเกินไป

ซึ่งต่อมาเมื่อประเทศไทยมีความจำเป็นที่จะต้องปฏิรูประบบกฎหมายของบ้านเมืองให้มีความทันสมัยและเป็นที่ยอมรับของชาวต่างชาติ จึงต้องมีการปรับปรุงวิธีการลงโทษให้มีความทัดเทียมกับนานาอารยประเทศมากขึ้น ซึ่งจะต้องมีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายในส่วนที่กำหนดถึงวิธีการประหารชีวิตในวิธีการใหม่ด้วยการประหารชีวิตโดยวิธีการตัดคอ ได้มีการรับรองโดยชัดเจนเมื่อมีการประกาศใช้กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127 (พ.ศ.2452) ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 13 ว่า “ผู้ใดต้องคำพิพากษาให้ลงอาญาประหารชีวิต ท่านให้อำมันไปตัดศีรษะเสียให้ตาย” ซึ่งประเทศไทยได้ใช้วิธีการประหารชีวิตโดยวิธีนี้เรื่อยมาเป็นเวลาถึง ปี จนกระทั่งถึง พ.ศ.2477 จึงได้มีการยกเลิกวิธีการประหารชีวิตโดยวิธีนี้และเปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตมาเป็นการยิงเสียให้ตาย ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 19 ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิตให้เอาไปยิงเสียให้ตาย” โดยรัฐบาลในขณะนั้นได้ถึงหลักการและเหตุผลความจำเป็นในการแก้ไขกฎหมายเปลี่ยนวิธีการลงโทษประหารชีวิตว่า “...การประหารชีวิตโดยวิธีตัดศีรษะเป็นสิ่งที่น่าสยดสยองเป็นอย่างยิ่ง สยดสยองสำหรับผู้ที่ถูกประหารและผู้ประหารและผู้มีหน้าที่ควบคุมโดยทั่วไป บางครั้งเป็นการทรมานอย่างน่าเวทนา เพชฌฆาตบางคนของเราไม่มีความชำนาญพอในเรื่องนี้ มีการฟันพลาดบ่อยๆ บางครั้งมีเรื่องโศครวญอย่างน่าสงสาร เพราะแทนที่จะฟันคอ ไปถูกศีรษะบ้าง บนหลังบ้าง การเตรียมนักโทษก่อนถูกประหารก็ดูเป็นการใหญ่โต ซึ่งเป็นการทรมานมากขึ้นอีก จนนักโทษบางคนเป็นบ้าหรือเกือบบ้าไป อนึ่ง คำใช้จ่ายในการจ้างเพชฌฆาตและเตรียมงานครั้งหนึ่งๆ เป็นเงินมิใช่น้อย ถ้าเปลี่ยนเป็นการยิงเสียจะทุนค่าโสฬย์มาก และจะไม่มีการทรมานดังกล่าวข้างต้น และจะไม่เป็นที่น่าสยดสยองต่อใครมากนัก และไม่ต้องมีการเตรียมอย่างไร อย่างมากก็เพียงพาไปยื่นเอาผ้าปิดตาเท่านั้น จึงเห็นสมควรเปลี่ยนแปลงการประหารชีวิตเสียใหม่...”²

จวบจนกระทั่งถึงปัจจุบัน เมื่อ กรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย ได้ดำเนินการประหารชีวิตนักโทษคราวใดแล้วก็มีเสียงคัดค้านและเรียกร้องจากฝ่ายที่อ้างสิทธิมนุษยชนและองค์กรศาสนาต่างๆทั้งในประเทศและต่างประเทศ ในการที่จะให้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตเสีย โดยให้เหตุผลว่า เป็นการวิธีการลงโทษที่ทารุณ โหดร้าย ขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชน ประกอบกับในขณะนี้ ประเทศไทยยังไม่สามารถยกเลิกโทษประหารชีวิตได้ ซึ่งเนื่องมาจากกระแสเรียกร้องจากฝ่ายผู้เสียหายและประชาชนส่วนใหญ่ และการประหารชีวิตตามประมวลกฎหมายอาญา โดยวิธีการยิงให้ตาย เป็นวิธีการที่ใช้มาเป็นเวลานานแล้ว ไม่เหมาะสมกับสภาวะการณ์ใน

² จุฑามาศ เศรษฐบุตร, “การประหารชีวิตจากดาบสู่ปืน,” จุลสารทัณฑ์ขัตติยา (เมษายน 2542) : 10.

ปัจจุบันและเพื่อให้เป็นการสอดคล้องกับบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หลักสิทธิมนุษยชน และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิของพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ที่กำหนดให้การลงโทษต้องไม่ใช่วิธีการที่ทารุณโหดร้าย จึงได้พิจารณาที่จะเปลี่ยนวิธีการประหารชีวิต จากวิธียิงเป้าด้วยปืน มาเป็น วิธีการประหารโดยฉีดสารพิษ เพราะ พิจารณาเห็นว่าเป็นวิธีที่มีความโหดร้ายน้อยลง แต่แม้จะเปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตมาเป็นการฉีดยาแล้วก็ตาม ก็ยังคงได้รับเสียงคัดค้านจากองค์กรสิทธิมนุษยชนเรียกร้องให้ยุติวิธีการฉีดสารพิษประหารนักโทษ และเรียกร้องให้กระทรวงมหาดไทยยกเลิกการเสนอแก้วิธีการประหารชีวิตดังกล่าว เนื่องจากเห็นว่า ประเทศไทยน่าจะยกเลิกโทษประหารชีวิตได้แล้ว เพราะเป็นการทำลายสิทธิในการมีชีวิตอยู่ ซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานประการแรกของมนุษย์ และเห็นว่า การลงโทษผู้กระทำความผิดด้วยการจำคุกตลอดชีวิต ก็เป็นการลงโทษที่หนักที่สุดอยู่แล้ว โดยอ้างว่าที่ผ่านมาประเทศไทยไม่เคยนำการลงโทษจำคุกตลอดชีวิตมาใช้กับนักโทษในคดีอุกฉกรรจ์ให้ถึงที่สุด จึงทำให้เห็นว่าการลงโทษของประเทศไทยยังไม่มีประสิทธิภาพให้ประจักษ์แก่ประชาชน ทำให้หมดและขาดความศรัทธากับการลงโทษที่ไม่จริงจัง

แต่ทว่า ความเคลื่อนไหวขององค์กรทางด้านสิทธิมนุษยชนในประเทศไทยเกี่ยวกับการที่จะให้ยกเลิกโทษประหารชีวิตนั้นยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เพราะความรู้สึกรักของประชาชนส่วนใหญ่ในประเทศไทย นั้น ยังเห็นว่าการลงโทษประหารชีวิต เป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อที่จะควบคุมอาชญากรรมในประเทศมิให้เพิ่มมากขึ้นและจะส่งผลถึงประสิทธิภาพในการปราบปรามอาชญากรรมในประเทศ ซึ่งแม้แต่ประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคเอเชีย ก็ยังไม่มีประเทศใดที่ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตไป ในบทนี้จะได้ทำการวิเคราะห์และพิจารณาถึงความเหมาะสมในการที่จะนำวิธีการประหารชีวิตด้วยการฉีดยามาใช้บังคับแทนการประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าว่ามีความเหมาะสมเพียงไร

4.1 ในเรื่องของการจัดเตรียมอุปกรณ์และบุคลากรในการประหารโดยการฉีดสารพิษของประเทศไทย

ในส่วนของห้องประหารนั้นก็คงต้องใช้ห้องประหารของเรือนจำกลางบางขวางที่มีอยู่เดิมไปก่อน เพียงแต่จัดอุปกรณ์ในการประหารเพิ่มขึ้น ได้แก่เตียงประหารซึ่งมีสายรัดแขน ขา และลำตัวของผู้ถูกประหาร เครื่องฉีดยา เครื่องตรวจสอบการเต้นของหัวใจ และ ยา เท่านั้น

ในส่วนด้านบุคลากร นั้น ก็คงใช้เพชรฆาตชุดเดิม เพียงแต่เปลี่ยนจากปืนมาเป็นการกดปุ่มปล่อยยาเท่านั้น โดยจะต้องทำการฝึกการแทงเข็มเข้าเส้นเลือดดำ และ การเฝ้าดูการไหล

ของยาเท่านั้น ให้มีความเชี่ยวชาญเป็นอย่างดีก่อนที่จะลงมือปฏิบัติงานจริง เนื่องจากแพทย์สภาของประเทศไทย ได้ห้ามมิให้แพทย์เข้ามาเกี่ยวข้องกับการประหารชีวิต ดังนั้น การประหารชีวิตด้วยวิธีการฉีดยานี้จึงไม่มีแพทย์เข้ามาควบคุม

4.1.1 สารพิษที่จะนำมาใช้ในการประหารชีวิต

1. โซเดียม เพนโททาล (SODIUM PENTOTHAL) ใช้ประมาณ 20-25 ซี ซี ยาตัวนี้จะทำให้หลับเพื่อให้การฉีดยาพิษอื่นๆกระทำได้ง่ายขึ้น ปกติยาชนิดนี้จะเป็นยาผง ซองหนึ่งละลายน้ำในปริมาณ 20 ซี ซี ราคา 45 บาท

2. เพนคูโรเนียม โบรไมด์ (PANCURONIUM BROMIDE) ปริมาณ 50 ซี ซี ยาตัวนี้จะทำให้ระบบการหายใจหยุดทำงานแต่ยังไม่เสียชีวิต ยาชนิดนี้เป็นยาน้ำ ราคา 48 บาท ต่อ 50 ซี ซี

3. โพแทสเซียม คลอไรด์ (POTASSIUM CHLORIDE) 50 ซี ซี เพื่อให้หัวใจหยุดเต้น ราคา 12 บาท ต่อ 20 ซี ซี ดังนั้น ถ้าใช้ 50 ซี ซี ราคาประมาณ 30 บาท

ศาสตราจารย์ นายแพทย์ ธรา ดิระการ หัวหน้าภาควิชาวิสัญญีวิทยา คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล ได้กล่าวว่า สารทั้ง 3 ชนิด ที่ใช้ประหารชีวิตนักโทษไม่ใช่สารพิษ แต่เป็นยา โดยเป็นยาที่วงการแพทย์ใช้กันอยู่เป็นประจำ โดยเฉพาะ โซเดียมเพนโททาล และ เพนคูโรเนียมโบรไมด์ เป็นยาที่วิสัญญีแพทย์ใช้ในห้องผ่าตัดทุกวัน โดยโซเดียมเพนโททาล วิสัญญีแพทย์ใช้ในการดมยาสลบ แต่ในทางการแพทย์จะใช้ในปริมาณน้อย เพื่อฉีดให้คนไข้สลบ ในประเทศไทย วิสัญญีแพทย์ใช้ยาตัวนี้น้อยอย่างแพร่หลายประมาณถึง 95 เปอร์เซ็นต์ ส่วนอีก 5 เปอร์เซ็นต์ ได้ไปใช้วิธีอื่น เช่น ให้คนไข้สูดดมยาสลบ ซึ่งใน 1 หลอด จะมีตัวยาน้ำหนัก 1 กรัม ซึ่งในการให้คนไข้ดมยาสลบจะต้องคำนวณน้ำหนักตัวและสภาพร่างกายของคนไข้ด้วย โดยถ้าเป็นคนไทยน้ำหนักประมาณ 50-75 กิโลกรัม จะใช้ประมาณ 250 มิลลิกรัม คือ ประมาณ 10 ซีซี หรือจำนวนเศษ 1 ส่วน 4 ของปริมาณยาในหลอดนั่นเอง แต่ปริมาณที่กรมราชทัณฑ์ของไทยที่จะใช้ในกระบวนการประหารชีวิตโดยการฉีดยาให้นักโทษนั้น จะใช้ทั้งหมดจำนวน 1 กรัม ซึ่งมากกว่าที่ใช้ในทางการแพทย์ถึง 4 เท่า³

4.1.2 ค่าใช้จ่ายในการฉีดยาพิษแต่ละครั้ง

³ “ราชทัณฑ์.” หนังสือพิมพ์ พิมพ์ไทย ฉบับวันอาทิตย์ที่ 4 (กุมภาพันธ์ 2544) : 19.

เฉพาะค่ายาประมาณรายละ 200 บาท ส่วนค่าเบี้ยเลี้ยงเพชฌฆาตและเจ้าหน้าที่อื่นๆเท่ากับการประหารชีวิตด้วยปืน (เพชฌฆาต 2,000 บาท เจ้าหน้าที่ต่างๆ ไม่เกิน 10 คน เป็นเงิน 2,000 บาทและค่าถวายพระอีก 500 บาท)

4.2 ปัญหาและข้อขัดข้องของการประหารชีวิตโดยการฉีดยา⁴

การที่ประเทศไทยจะเปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตจากการใช้วิธียิงเป้าไปเป็นวิธีการประหารชีวิตโดยวิธีการฉีดยานั้น อาจนำไปสู่ประเด็นปัญหาที่จะต้องพิจารณาบางประการ เนื่องจากการประหารชีวิตโดยการฉีดยานั้นเป็นวิธีการใหม่โดยมีความเห็นทั้งที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

4.2.1. ปัญหาในเรื่องของจริยธรรมทางการแพทย์

ได้มีการนำมาวิพากษ์วิจารณ์ได้แย่งกันมากขึ้นและเมื่อนำการประหารชีวิตโดยการฉีดยาให้ตายมาใช้ ซึ่งต้องใช้ความรู้ทางการแพทย์และเทคนิคทางการแพทย์ เข้ามาในกระบวนการด้วย จะเห็นชัดว่าเป็นการขัดแย้งกับจริยธรรมของวิชาชีพอย่างชัดเจนดังที่แพทย์ต้องยึดมั่นในการปฏิบัติตนที่จะไม่ทำร้ายผู้ป่วย ต้องไม่มีพฤติกรรมที่ขัดต่ออุดมการณ์ในวิชาชีพ ซึ่งในประเด็นนี้ แพทยสภาของไทยได้ห้ามแพทย์เข้าไปมีส่วนร่วมในการฉีดยาพิษประหารนักโทษ เนื่องจากก็เพื่อป้องกันไม่ให้ทางกรมราชทัณฑ์ใช้แพทย์ในสังกัด ไปประหารนักโทษเพราะแพทย์มีหน้าที่รักษาผู้ป่วย ไม่ได้มีหน้าที่ประหารชีวิตใคร แพทยสภา จึงได้ประกาศนโยบายว่า ห้ามมิให้ผู้ประกอบอาชีพเวชกรรมในทุกสาขา เข้าไปเกี่ยวข้องกับโทษประหารชีวิต ไม่ว่าในกรณีใดๆ ซึ่งถ้าเห็นว่ามีผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมรายใดเข้าไปเกี่ยวข้อง จะถือว่า มีพฤติกรรมที่ขัดต่ออุดมการณ์ในวิชาชีพ และผิดข้อบังคับแพทยสภา ว่าด้วยการรักษากฎจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม⁵ แต่ทว่าในประเด็นปัญหาข้างต้นนี้แพทย์คงเข้ามาเกี่ยวข้องกับในการตรวจสอบชั้นสูตรศพพร้อมกับคณะกรรมการควบคุมการประหารชีวิตว่าเสียชีวิตแล้วหรือยังเท่านั้น เมื่อเสียชีวิตจึงลงลายมือชื่อกำกับไว้เป็นหลักฐาน เป็นการดำเนินการของแพทย์เช่นเดียวกับการประหารชีวิตด้วยวิธีการอื่น เพราะเป็น

⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 14-15.

⁵ “ห้ามหมอฉีดยาพิษนักโทษประหาร,” หนังสือพิมพ์ ข่าวสด ฉบับวันที่ 14 (มกราคม 2543) : 11.

หน้าที่ของแพทย์ที่ต้องออกใบรับรองการตายตามกฎหมาย ซึ่งก่อนเอกสาร แพทย์ก็ต้องไปดูศพเป็น อย่างน้อย

4.2.2 ปัญหาในเรื่องผู้ทำหน้าที่ฉีดยา

การที่แพทย์มิได้เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องในการฉีดยา ทำให้บางครั้งเพชฌฆาตขาดความ ชำนาญในการหาเส้นเลือดใหญ่ที่จะแทงเข็มฉีดยา บางครั้งนักโทษจะมีปฏิกิริยาต่อต้านเข็ม โดยดิ้น รน ซึ่งทำให้ยาเดินเข้าสู่เส้นเลือดไม่เต็มที่ และผู้ต้องโทษตายไม่สนิท ในส่วนของการใช้สายหนัง รัศดำตัวและแขนก็เช่นกัน หากรัดแน่นเกินไปก็จะทำให้เลือดเดินไม่สะดวกและน้ำยาไม่สามารถ เดินเข้าสู่เส้นเลือดได้อย่างเต็มที่ การใช้ยาหลายชนิดโดยไม่ได้ล้างเข็มฉีดยาก่อนก็เป็นอีกส่วนหนึ่งที่ ทำให้เข็มอุดตัน ดังนั้นจึงใช้การฉีดยาโดยอาศัยคนฉีดยาแทนการใช้เครื่องมือฉีดยาแบบอัตโนมัติ เพราะ กลัวว่าเครื่องอาจทำงานไม่สมบูรณ์แบบได้ และเป็นผลให้นักโทษประหารตายไม่สนิทหรือ ใช้เวลานานกว่าที่จะตายและตายด้วยความเจ็บปวดทรมาน และนอกจากนี้ยังแก้ไขโดยการให้มีเข็ม สำรองในกรณีที่เข็มแรกมีปัญหาที่จะปล่อยยาเข้าไปในเข็มสำรองเข้าที่แขนอีกข้างหนึ่งของผู้ถูก ประหารแทน

จากรายงานสถิติการประหารในสหรัฐพบว่าการประหารโดยใช้วิธีการฉีดยา จำนวน 246 คน มีปัญหาในการประหารจำนวน 13 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 5.28 ปรากฏรายละเอียด ดังนี้

สถิติการประหารชีวิตในช่วงปี 2520-2540

	การฉีดยา	เก้าอี้ไฟฟ้า	แขวนคอ	แก๊ส	ยิงเป้า
ผู้ถูกประหาร	246	134	9	2	3
มีปัญหาในการ ประหารชีวิต	13	8	1	0	0
ร้อยละ	5.28	5.97	11.11.	0.00	0.00

ที่มา “Execution in the U.S. 1976-1997” Death Penalty Information Centre. 1998 ”⁶

⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 15.

4.2.3 ปัญหาในเรื่องอุปกรณ์เครื่องมือในการประหาร

การที่จะนำวิธีการประหารโดยวิธีนี้มาใช้จึงต้องมีการศึกษาถึงเครื่องมือและการจัดเตรียมอุปกรณ์ต่างๆเป็นอย่างดี เนื่องจากวิธีการประหารนี้ค่อนข้างจะเป็นวิธีการที่อาศัยความรู้และเทคนิควิธีเป็นพิเศษ ซึ่งเครื่องมือประหารค่อนข้างที่จะมีราคาแพงเนื่องจากต้องนำเข้ามาจากประเทศ สหรัฐอเมริกา ซึ่งการซื้อโดยเครื่องมือมักจะมีปัญหา ดังนั้นการซื้อโดยใช้มือจะมีความแน่นอนกว่าและเสียค่าใช้จ่ายถูกกว่า การใช้วิธีนี้จะไม่เสียค่าใช้จ่ายสูงจนเกินไปหากว่าไม่ใช่เครื่องมืออัตโนมัติ เพราะ หากเป็นเครื่องมืออัตโนมัติซึ่งเพียงแค่กดปุ่มแล้วให้เครื่องทำงานเองแล้วจะมีราคาประมาณ 50,000 – 60,000 บาท แต่ถ้าเป็นเครื่องที่ใช้มือกดเพื่อผลึกยาให้เคลื่อนเข้าสู่เส้นเลือดดำแล้ว จะมีราคาเพียง 2,000 บาท เท่านั้น⁷

4.2.4 ปัญหาในเรื่องการถูกทำลายของอวัยวะภายใน

สถาบันนิติเวช สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้แสดงความเห็นว่า การประหารชีวิตโดยการฉีดยา นั้นจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อกระบวนการชันสูตรพลิกศพของนักโทษ เพราะว่าตัวยาที่ใช้ฉีดนักโทษนั้น จะเข้าไปทำลายอวัยวะทุกส่วนของร่างกายให้หยุดทำงาน ทำให้ฝ่ายนิติเวชที่มีหน้าที่ในการชันสูตรพลิกศพผู้ตาย ไม่อาจทำการตรวจสอบร่างกายของนักโทษได้ว่า เสียชีวิตเมื่อใด และเสียชีวิตมานานเท่าใด และไม่สามารถทำการบันทึกได้ว่า เสียชีวิตเพราะร่างกายส่วนใดถูกทำร้าย รวมทั้งไม่สามารถนำไปใช้ในการเปลี่ยนถ่ายอวัยวะทางแพทย์ได้ เพราะทุกส่วนในร่างกายได้ถูกสารพิษหรือยาที่ฉีดเข้าไป ทำลายจนเสียหายหมดสิ้น จึงน่าจะใช้วิธีการประหารแบบอื่นที่สามารถนำอวัยวะมาใช้เปลี่ยนถ่ายทางการแพทย์ได้

ในประเด็นดังกล่าวนี้ ศาสตราจารย์ นายแพทย์ ธารา ตรีตระกูล หัวหน้าภาควิชาวิสัญญีแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล ได้ระบุว่า ในการรักษาคนไข้ นั้น ยาทั้ง 3 ตัวนี้เป็นประเภทเดียวกันกับที่ใช้ฉีดประหารชีวิตนักโทษนั้น จะไม่ตกค้างในร่างกาย ไม่มีผลเสีย หากนักโทษจะบริจาคอวัยวะเมื่อเสียชีวิตแล้ว โดยจะต้องรีบนำอวัยวะออกจากร่างกายภายในเวลา 1 ชั่วโมง เพราะหากทิ้งไว้นานจะขาดเลือด และอวัยวะจะตายในที่สุด ซึ่งการเปลี่ยนอวัยวะที่วงการแพทย์ของประเทศไทย สามารถทำได้ในปัจจุบัน มี ตับ ไต ตา และหัวใจ โดย

⁷ “ ฉีดสารพิษ ประหารชีวิตแบบใหม่ 47 นักโทษรอขึ้นเตียง ,“ คอลัมน์กระบวนกรยุติธรรม หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันอาทิตย์ที่ 4 (กุมภาพันธ์ 2544) : 21.

หัวใจจะต้องรีบนำอวัยวะออกจากร่างกายภายในเวลา 1 ชั่วโมง และนำไปใส่ภายในเวลา 2-3 ชั่วโมง แต่ถ้าหากเป็น ไต และ ตา ยังสามารถเก็บไว้ใช้ได้อีกภายใน 24 ชั่วโมง ซึ่งอวัยวะพวกนี้ยังใช้ได้ โดยยาที่ทำการฉีดเข้าไปทั้ง 3 ตัวนั้น จะไม่ตกค้างต่ออวัยวะดังกล่าวแต่อย่างใด⁸

แต่ทว่าเรื่องนี้ไม่ใช่สาระสำคัญ เพราะ การหวังประโยชน์จากอวัยวะของนักโทษประหารนั้น คงเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยาก เนื่องจากในการเปลี่ยนถ่ายอวัยวะจะต้องมีการเตรียมการเป็นเวลานานพอสมควร ในขณะที่นักโทษประหารและผู้ที่เกี่ยวข้องในการประหารชีวิตจะมีเวลาทราบล่วงหน้าเพียงไม่กี่ชั่วโมง และที่สำคัญที่สุด การประหารชีวิตเพื่อหวังที่จะเอาอวัยวะมาเพื่อการเปลี่ยนถ่ายนั้น จะถูกประณามจากนานาชาติในด้านสิทธิมนุษยชนและเรื่องจริยธรรมของวิชาชีพ ดังเช่นที่ประเทศจีนกำลังประสบอยู่ในขณะนี้ จนประเทศจีนต้องเปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตจากการยิงศีรษะมาเป็นการประหารโดยการฉีดยาเช่นกัน

4.2.5 ปัญหาในเรื่องของการทุจริต

การประหารชีวิตด้วยการฉีดยาอาจมีการทุจริตเกิดขึ้นได้ง่ายกว่าการยิงเป้า เพราะไม่อาจตรวจสอบการตายได้ด้วยสายตา อาจมีการเปลี่ยนตัวยาที่ใช้ในการฉีดประหารได้ก่อนการประหาร หากมีเจ้าหน้าที่ทุจริต ซึ่งคนภายนอกไม่สามารถล่วงรู้ได้ ไม่เหมือนการประหารด้วยการยิงเป้าซึ่งร่างกายถูกลูกปืน และผู้ถูกประหารแสดงอาการมีเลือดไหลโครม ซึ่งแสดงถึงความไม่แน่ใจถึงความโปร่งใสของกระบวนการในการประหารชีวิต ดังนั้น จึงเกิดข้อสงสัยกันขึ้นมาว่า การประหารชีวิตโดยวิธีนี้นั้น จะมีความโปร่งใสมากน้อยเพียงใด

ซึ่งปัญหาในเรื่องนี้นั้น จะเห็นว่า การทุจริตในการประหารชีวิตเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก เนื่องจากในการประหารชีวิตในแต่ละครั้งจะมีคณะกรรมการจากหลายฝ่ายมาร่วมเป็นกรรมการ มีทั้งผู้แทนจากฝ่ายตำรวจ อัยการจังหวัด กรมราชทัณฑ์ ผู้บัญชาการเรือนจำ และมีแพทย์ตรวจสอบการตายภายหลังการประหาร และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจจากกองทะเบียนประวัติอาชญากรกรมตำรวจ มาตรวจสอบลายพิมพ์นิ้วมือว่า เป็นผู้ถูกประหารตัวจริง ดังนั้นการทุจริตที่เกิดจากการต้องมีความเห็นพ้องของหลายฝ่าย จะต้องเกิดจากผู้ถูกประหารที่มีอำนาจมากพอสมควร

⁸ เรื่องเดียวกัน.

แม้ว่าการประหารชีวิตโดยการฉีดยาจะไม่สามารถตรวจสอบด้วยทางสายตาได้ เหมือนเช่นการประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าก็ตาม แต่ทว่าก็มีวิธีการตรวจสอบเพิ่มเติมตามหลักการได้ เช่นการทดสอบน้ำยาโดยให้คณะกรรมการเห็นว่า เป็นยาที่ถูกต้อง และมีการไหลเข้าเส้นเลือดจริง มีเครื่องตรวจสอบการเต้นของหัวใจที่แสดงให้เห็นทางจอภาพ และยังมีการเก็บศพไว้ตรวจสอบ ซึ่งหากเป็นการยิงเป้าจะเก็บไว้ 1 วัน แต่หากเป็นการฉีดยาอาจเก็บไว้ตรวจสอบนานกว่านั้นได้ จนแน่ใจว่าเสียชีวิตจริง

ซึ่งในเรื่องการทูลครั้งนี้ หากจะมีขึ้นจริงๆ ไม่ว่าจะใช้วิธีการประหารชีวิตโดยวิธีใดก็อาจเกิดขึ้นได้ หากไม่มีคณะกรรมการซึ่งเป็นข้าราชการระดับสูงของฝ่ายต่างๆ ร่วมเป็นกรรมการ แม้การฉีดยาจะตรวจสอบได้ยากกว่าวิธีอื่น ก็อาจปรับปรุงวิธีการตรวจสอบให้มีความรัดกุมมากยิ่งขึ้น ก็สามารถทำได้

4.2.6 การบริจาคอวัยวะของนักโทษที่ถูกประหารชีวิต

ได้มีผู้โต้แย้งว่า ในทางปฏิบัติจริงๆ แล้วไม่สามารถทำได้ โดยให้เหตุผลไว้ 3 ประการ คือ

- 1) นักโทษอาจมิได้เต็มใจในการทำบุญจริงๆ เพราะในขณะที่กำลังถูกนำตัวเข้าแดนประหาร นักโทษคงจะไม่มีจิตใจที่จะแสดงความยินยอมในเรื่องที่เกี่ยวกับว่าจะบริจาคอวัยวะให้กับผู้ป่วยสาหัสรายใด ซึ่งถ้าหากจะทำได้ ก็คือ เป็นการแสดงความจำนงของญาติพี่น้องของนักโทษ หรือตัวนักโทษเองที่แสดงความจำนงไว้ล่วงหน้าว่าจะบริจาคอวัยวะของตน หรือมิฉะนั้น ก็อาจเป็นดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่กรมราชทัณฑ์เอง ที่จะนำอวัยวะของนักโทษไปบริจาคหรือไม่ก็ได้ ซึ่งในที่สุด ตัวของนักโทษที่ถูกประหาร ก็อาจไม่ใช่ผู้ที่จะเป็นผู้ตัดสินใจที่จะบริจาคอวัยวะของตนด้วยตนเอง
- 2) อวัยวะไม่สามารถที่จะนำไปใช้ได้จริง เนื่องจากยาที่ฉีดเข้าไปจะเข้าไปทำลายการทำงานของอวัยวะทุกส่วนของร่างกายจนเสียหายหมด กล่าวคือ จะไม่สดและไม่อาจเก็บไว้ได้เป็นระยะเวลาหนึ่งเหมือนกับที่ได้จากการประหารชีวิตโดยวิธีการอื่น อย่างเช่น การยิงเป้า ร่างกายส่วนที่ไม่ได้ถูกยิงก็สามารถที่จะนำไปใช้กับผู้ป่วยอื่นๆ ได้ หรือ การประหารชีวิตด้วยวิธีการแขวนคอ อวัยวะทุกส่วน ยกเว้นคอและส่วนศีรษะสามารถนำไปใช้ได้หมด และ
- 3) อวัยวะที่ได้ อาจมีจำนวนไม่เพียงพอที่จะนำไปบริจาคจริง เนื่องจากในปีหนึ่งๆ มีผู้ถูกประหารชีวิตมีจำนวนไม่กี่คน ซึ่งจะทำให้อวัยวะที่ได้จากนักโทษมีจำนวนน้อยและไม่เพียงพอต่อความต้องการ

ในบทนี้ได้นำเสนอสถิติผลการจับกุมคดียาเสพติดให้โทษของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่จัดรวบรวมโดยกองกำกับการนโยบายและแผน กองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด ตั้งแต่ปี พ.ศ.2540 จนถึงเดือนมีนาคม ปี พ.ศ. 2546⁹ มาแสดงเพื่อให้เห็นภาพว่า แม้ประเทศไทยจะยังคงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิตซึ่งจะเปลี่ยนวิธีการประหารจากการยิงเป้ามาเป็นการฉีดยาในเร็ววัน¹⁰ ก็ตาม แต่สถิติคดียาเสพติดกลับมีแนวโน้มที่สูงขึ้นแม้ว่าในฐานะความผิดบางฐานจะมีระวางโทษถึงขั้นประหารชีวิตก็ตาม ได้แก่ความผิดฐานจำหน่าย หรือมีไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ตามพระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ซึ่งแสดงว่าผู้กระทำความผิดไม่ได้เกรงกลัวแต่อย่างใด แต่ในทางตรงกันข้ามกลับมีผู้กระทำความผิดเพิ่มมากขึ้นซึ่งแสดงให้เห็นว่าโทษประหารชีวิตนั้นไม่ได้มีผลให้คนเกิดความเกรงกลัวหรือยับยั้งคนที่คิดจะกระทำความผิดมิให้กระทำความผิดได้เลยและหากให้มีวิธีการประหารชีวิตด้วยวิธีการฉีดยาซึ่งเป็น การประหารที่ทำให้ผู้ถูกประหารเสียชีวิตโดยเร็วและไม่ทรมานแล้วจะถือว่าผู้นั้นได้รับการลงโทษที่สาสมกับความผิดและโทษของตนหรือไม่และจะทำให้ผู้อื่นเกิดความเกรงกลัวไม่กล้าที่จะกระทำความผิดหรือไม่

ทั้งนี้รัฐและสังคมไทยจำเป็นต้องเปลี่ยนทัศนคติโดยหันมาหาวิธีร่วมกันว่าจะทำอย่างไรให้ทุกคนอยู่ร่วมกันอย่างปลอดภัยคือรอดกับรอดไม่ใช่ปล่อยให้ปัญหายาเสพติดระบาดคร่าชีวิตผู้คนแล้วแก้ปัญหาที่ปลายเหตุด้วยวิธีการแบบตายกับตาย ถ้าหากว่ามองว่าการรักษาชีวิตของผู้ที่กระทำผิดอย่างรุนแรงเป็นเรื่องเปลืองงบประมาณของรัฐและเป็นการให้โอกาสกับภาคเดนของสังคมมากเกินไป การมองในลักษณะเช่นนี้เป็นการมองในด้านเดียวเพราะรัฐบาลในระบบประชาธิปไตยมีหน้าที่ที่จะทำให้คนในสังคมทุกฝ่ายมีโอกาสแก้ไขข้อบกพร่องของตน รวมทั้งข้อบกพร่องของเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยที่ทุกคนลืมนึกไปว่า การปล่อยให้ผู้กระทำความผิดยังมีชีวิตอยู่นอกจากจะทำให้ผู้กระทำความผิดได้กลับตัวเป็นคนดีแล้ว ยังเป็นการให้โอกาสกระบวนการยุติธรรมของไทยได้มีโอกาสได้แก้ตัวด้วยในทันทีที่รู้ว่าคนพิจารณาคดีผิดพลาดหรือลงโทษเกินเหตุหรือสามารถปล่อยตัวนักโทษออกมาได้ถ้ามีการจำคุกผิดคน คงจะไม่มีใครปฏิเสธได้ว่าวิจารณ์ญาณของมนุษย์จะเที่ยงตรงแม่นยำและยุติธรรมเสมอไป ไม่มีประเทศใดในโลกที่ศาลไม่เคยนำผู้บริสุทธิ์เข้าคุกและหรือประหารชีวิตผิดคน ดังนั้นการจำคุกจึงเป็นวิธีการเดียวที่จะไม่ก่อให้เกิดการสังหารผู้บริสุทธิ์ จึงถึงเวลาแล้วที่รัฐบาลจะต้องศึกษาหาวิธีว่าจะทำอย่างไรให้การจำคุกตลอดชีวิตเป็นการลงโทษที่สาสมหนักหน่วงในสายตาของคนไทยได้ ยิ่งไปกว่านั้น การสร้างความรู้สึกรู้สึกว่าจะต้อง

⁹ สถิติผลการจับกุมคดียาเสพติดของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โปรดดูจากผนวก

สังหารผู้ค้ายาเสพติดยังจะทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีความชอบธรรมในการทำวิสามัญฆาตกรรมอีกด้วย

โดยที่บทบัญญัติมาตรา 31 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 ได้บัญญัติรับรองสิทธิในชีวิตของบุคคลไว้ว่า การทรมาน ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมจะกระทำมิได้ประกอบกับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิของพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ.1966 ข้อบทที่ 7 ที่ว่า บุคคลใดจะถูกทรมานหรือได้รับการปฏิบัติหรือการลงโทษที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรมหรือต่ำช้ามิได้ ดังนั้นเพื่อให้การรับรองสิทธิดังกล่าวเป็นไปตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย กรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย จึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา(ฉบับที่...) พ.ศ....¹⁰ เพื่อเปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตจากการเอาไปยิงเสียให้ตายมาเป็นดำเนินการด้วยวิธีฉีดสารพิษให้ตายแทนโดยแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 19 ซึ่งสามารถวิเคราะห์ หลักการ เหตุผลและโครงสร้างในการเสนอร่างกฎหมายดังกล่าวได้ดังนี้¹¹

ได้มีการเสนอร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญาฉบับนี้ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ 21 ปีที่ 2 ครั้งที่ 30 เมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2545 และมีมติอนุมัติรับหลักการและในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎรชุดที่ 21 ปีที่ 3 ครั้งที่ 5 (สมัยสามัญทั่วไป) เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2546 ที่ประชุมได้พิจารณาในวาระที่สองและลงมติในวาระที่สามเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวและให้นำเสนอวุฒิสภาเพื่อพิจารณาต่อไป เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2546

4.3 ประเด็นปัญหาและแนวทางในการแก้ปัญหา

จากการศึกษาและวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวยังมีปัญหาในทางปฏิบัติ เพราะมิได้บัญญัติให้ชัดเจนและครอบคลุมถึงวิธีการปฏิบัติในการประหารชีวิตในเรื่องที่เกี่ยวกับ

¹⁰ ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา(ฉบับที่)...พ.ศ...(19กุมภาพันธ์ 2546)สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โปรดดูจากภาคผนวก

1) ในการประหารชีวิตด้วยวิธีการฉีดยานั้น จะให้ผู้ใดจะเป็นผู้ที่ทำหน้าที่ในการฉีดยาประหารชีวิต เพราะในกระบวนการนี้ แพทย์สภจะไม่เข้ามาเกี่ยวข้องเนื่องจากการพิจารณาบรรณและจริยธรรมของแพทย์

2) ตัวยาหรือสารพิษที่ใช้ฉีดยานั้น ผู้ใดจะเป็นผู้ควบคุมในการเก็บรักษา การคุมสต็อกเบิก-จ่าย เพื่อมิให้มีการนำยาหรือสารพิษไปทำอันตรายต่อผู้อื่นที่มีได้ต้องโทษประหารชีวิต

3) ผู้ใดจะเป็นผู้ตรวจสอบชั้นสูตรการตายของผู้ถูกประหารชีวิตว่าถึงแก่ความตายจริง ซึ่งอาจจะมีปัญหาทุจริตเกิดขึ้นได้ว่าตัวยาหรือสารพิษที่ใช้ฉีดยานั้นอาจไม่ใช่สารพิษที่แท้จริง แม้ว่าจากที่ศึกษามาในขั้นตอนตรวจสอบการตายนั้น จะต้องทิ้งศพไว้เป็นเวลา 1 วันเพื่อให้แน่ชัดว่าตายจริงแต่ผลเสียก็คือจะสร้างภาระให้รัฐจะต้องจัดงบประมาณในการสร้างห้องเย็นเพื่อเก็บศพอีก ซึ่งเป็นการสิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย และผิดหลักการของการประหารชีวิตด้วยวิธีการฉีดยาที่ต้องการให้ผู้ถูกประหารชีวิตเสียชีวิตโดยเร็วและไม่ทรมาน ดังนั้น จึงต้องมีวิธีการตรวจสอบวินิจฉัยการตายให้ชัดเจน

4) กระบวนการในการประหารชีวิต โดยวิธีการฉีดยาในขณะนั้นนี้ ยังบอกไม่ได้ว่า เป็นการฉีดยาโดยชอบด้วยกฎหมายหรือถูกบังคับให้ฉีดยา

อย่างไรก็ดี โดยหลักการทั่วไปของการประหารชีวิตด้วยวิธีการฉีดยานั้น สรุปได้ว่าจะมีหลักการอยู่ 3 ประการ คือ

1. การประหารชีวิตจะต้องไม่กระทำอย่างเปิดเผยต่อหน้าสาธารณชน
2. ผู้ถูกลงโทษประหารชีวิตจะต้องถึงแก่ความตายอย่างรวดเร็ว หรือได้รับความเจ็บปวดทรมานให้น้อยที่สุด
3. การประหารชีวิตจะต้องก่อให้เกิดความเสียหายต่อสภาพร่างกายของผู้ถูกประหารน้อยที่สุด

และจากการศึกษาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญาจะเห็นได้ว่ามิได้บัญญัติให้ครอบคลุมถึงขั้นตอนและวิธีการในการประหารชีวิตจนเกิดเป็นประเด็นปัญหาข้อขัดข้องที่เกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติตามที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้นนั้น สามารถอธิบายได้ดังนี้

ในปัญหาแรกนั้น ที่ว่าในการประหารชีวิตด้วยการฉีดยานั้น ผู้ใดจะเป็นผู้ที่ทำหน้าที่ในการฉีดยาประหารชีวิต เพราะแพทย์สภจะไม่เข้ามาเกี่ยวข้องเนื่องมาจากการพิจารณาบรรณและจริยธรรมของแพทย์ ซึ่งจากการศึกษาการประหารชีวิตด้วยวิธีการฉีดยาในระบบ

สากลของประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า ผู้ที่จะทำหน้าที่เป็นผู้ฉีดสารพิษนั้น ได้กำหนดให้ผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมทางการแพทย์ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเส้นเลือดจะเป็นผู้ปฏิบัติภารกิจเหล่านี้ เพียงแต่แพทย์จะเป็นผู้เข้าไปตรวจสายยางที่สอดเข้าไป รวมทั้งตรวจดูว่ายาจะไหลเข้าไปในหลอดเลือดดำของนักโทษได้ดีหรือไม่ด้วยเท่านั้น แต่แพทย์จะต้องไม่เข้าไปมีส่วนร่วมโดยการกระทำดังต่อไปนี้ เช่น การช่วยหาตำแหน่งที่จะแทงเข็มเพื่อใส่สายฉีดยา การสอดใส่สายฉีดยาเข้าไปในหลอดเลือด หรือทำการตรวจสอบและทดสอบเครื่องมือที่จะใช้ในการควบคุมการบันทึกอาการแสดงแห่งชีวิตหรือให้คำปรึกษา แนะนำกำกับดูแลผู้ทำการฉีดยาเพื่อประหาร และห้ามแพทย์เข้าไปสังเกตการณ์หรือเป็นพยานแพทย์ในการประหารชีวิตนั้นด้วย ซึ่งการห้ามดังกล่าวน่าจะมีปัญหาในทางปฏิบัติ กล่าวคือ หากเป็นการออกใบรับรองการตายของนักโทษก็ไม่ควรที่จะห้าม หากมีการแจ้งว่านักโทษเสียชีวิตแล้วและการประหารเสร็จสิ้น แพทย์จะไม่สามารถออกใบรับรองการตายได้เลย ถ้าแพทย์มิได้เข้าไปดูศพ เพราะสิ่งสำคัญก็คือ การพิสูจน์ตัวตนบุคคลให้แน่ชัดและต้องตรวจดูว่าเสียชีวิตอย่างแน่นอน เพราะการออกใบรับรองการตายเป็นคนละขั้นตอนนี้กับการวินิจฉัยการตายซึ่งไม่อาจที่จะแยกขั้นตอนออกจากกันได้

แต่เพื่อมิให้เป็นการผิดจริยธรรมและจรรยาบรรณของแพทย์ แพทย์ก็ไม่ควรที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับการประหารชีวิต โดยตรงแต่จะเข้ามาเกี่ยวข้องในขั้นตอนการตรวจสอบชั้นสุดสรุปพร้อมกับคณะกรรมการควบคุมการประหารชีวิตว่าเสียชีวิตแล้วหรือยังเท่านั้น ซึ่งแม้ว่าจะเป็น การให้บริการทางคลินิกแก่นักโทษก็ตาม เพราะการประหารชีวิตก็ต้องดำเนินการอยู่แล้ว และที่สำคัญแพทย์ก็ไม่ได้เป็นเหตุโดยตรงที่ทำให้นักโทษเสียชีวิตก็ตามเพราะแพทย์มิได้เป็นผู้ลงมือกระทำโดยตรง แต่การมีแพทย์อยู่ในกระบวนการประหารก็จะป้องกันการถูกดำเนินคดีว่าการประหารทำให้นักโทษเจ็บปวดเพราะถ้ามีแพทย์อยู่ด้วย แพทย์อาจช่วยลดความเสี่ยงที่จะทำให้นักโทษเจ็บปวดได้ซึ่งถือเป็นหลักการที่สำคัญของการประหารชีวิตด้วยวิธีการฉีดยา เพราะการประหารชีวิตโดยวิธีการนี้เป็นวิธีที่นับว่ามีมนุษยธรรมมากที่สุดเพราะทำให้นักโทษเสียชีวิตโดยเร็วและไม่ทรมานเจ็บปวด โดยเหตุนี้ กระทรวงยุติธรรมจึงไม่ควรออกระเบียบหรือกฎกระทรวงให้แพทย์เข้าไปมีส่วนร่วมในการประหารชีวิตโดยวิธีการฉีดยา แต่ควรกำหนดให้บุคคลอื่นซึ่งได้รับการอบรมเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเส้นเลือดดำเป็นผู้ลงมือปฏิบัติภารกิจแทน ซึ่งจะต้องผ่านการอบรมและสมัครใจมาเป็นพิเศษมา โดยการฝึกอบรมนั้นให้กระทรวงยุติธรรมกำหนดหลักสูตรการฝึกอบรมด้วยเครื่องมือตามสภาพความเป็นจริง โดยมีแนวทางในการใช้เครื่องมือจากคู่มือข้อกำหนดรูปแบบของข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการฉีดสารพิษของบริษัทที่จัดทำเครื่องมือประหารได้จัดทำคู่มือการใช้เครื่องมือให้แก่พิศติแผนกตัดสินคดีของมลรัฐมิสซูรีที่ได้นำมากล่าวไว้แล้วในบทที่ 3 ของวิทยานิพนธ์เล่มนี้ที่อธิบายถึงลักษณะทั้งหมดของวิธีการประหารชีวิต รวมทั้งทางด้านการแพทย์ ปัญหาด้านการปฏิบัติและเทคนิคและกระบวนการที่จำเป็นสำหรับการประหารชีวิตอย่างมี

ประสิทธิภาพ ทฤษฎีการออกแบบ การบำรุงรักษา และการทำงานของเครื่องมือ ซึ่งผลของการฝึกรอบมนี้ ผู้เข้ารับการอบรมจะได้รับหนังสือรับรองให้เป็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษเข้าสู่ร่างกาย ซึ่งจะมาปฏิบัติหน้าที่แทนแพทย์ในการประหารชีวิต

ส่วนในปัญหาที่สอง ในเรื่องของยาหรือสารพิษที่จะนำมาใช้ในการประหารชีวิตนั้น ใครจะเป็นผู้ควบคุมในการเก็บรักษา การคุมสต็อกเบิกจ่าย เพื่อมิให้มีการนำยาหรือสารพิษไปทำอันตรายต่อผู้อื่นที่มีได้ต้องโทษประหารชีวิตนั้น ในประเด็นเรื่องนี้ ก่อนอื่นต้องขอกกล่าวไว้ก่อนว่า ยาหรือสารพิษที่จะนำมาใช้ในการประหารชีวิตนั้นจะประกอบไปด้วย 1)โซเดียม เพนโททาล 2) แพนคูโรเนียม โบรไมด์ และ 3)โปรแตสเซียมคลอไรด์ ซึ่งสารทั้ง 3 ชนิดดังกล่าวนี้ ศาสตราจารย์ นายแพทย์ ธรา ตรีตระกูล หัวหน้าภาควิชาวิสัญญีวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ได้กล่าวไว้ว่า สารทั้ง 3 ชนิดที่ใช้ประหารชีวิตนักโทษนั้นไม่ใช่สารพิษแต่เป็นยา และเป็นยาที่ทางการแพทย์ใช้กันอยู่เป็นประจำโดยเฉพาะ โซเดียม เพนโททาลและแพนคูโรเนียมโบรไมด์ เป็นยาที่วิสัญญีแพทย์ใช้ในห้องผ่าตัดทุกวัน โดยใช้ในการดมยาสลบแต่ในทางการแพทย์จะใช้ในปริมาณน้อยเพื่อฉีดให้คนไข้สลบ ในประเทศไทยวิสัญญีแพทย์ใช้ยาตัวนี้กันอย่างแพร่หลายประมาณ 95 เปอร์เซ็นต์ ดังนั้นตัวยาหรือสารพิษทั้ง 3 ประเภทดังกล่าวนี้ กระทรวงสาธารณสุขจะต้องขึ้นทะเบียนประเภทหรือชนิดของยา ให้เป็นตำรับยาควบคุม โดยในการใช้งานจะต้องได้รับคำสั่งหรืออยู่ในความควบคุมของแพทย์ เท่านั้น ในเรื่องของ การควบคุมการเบิกจ่าย การคุมสต็อก กระทรวงยุติธรรมจะต้องวางระเบียบหรือออกกฎกระทรวง โดยทำการปรึกษาหารือและขอความเห็นเกี่ยวกับชนิดและประเภทของยา การใช้ การจัดเก็บรักษา ยาหรือสารพิษ หรือการสั่งนำเข้ายา จากกระทรวงสาธารณสุข โดยมอบหมายให้กระทรวงสาธารณสุขออกกฎกระทรวงออกมาควบคุมยาทั้ง 3 ชนิดดังกล่าวโดย ห้ามมิให้จำหน่ายหรือใช้กันอย่างแพร่หลาย จนอาจนำไปทำอันตรายต่อผู้อื่นได้

สำหรับในปัญหาที่สามนั้น ก็จะมีลักษณะปัญหาคล้ายๆกับปัญหาแรกๆ กล่าวคือ ใครจะเป็นผู้วินิจฉัยและชันสูตรการตายของผู้ถูกประหารว่าถึงแก่ความตายจริง เพราะเหตุว่า การประหารชีวิตด้วยการฉีดอาจมีการทุจริตเกิดขึ้นได้ง่ายกว่าการประหารด้วยการยิงเป้า เพราะไม่อาจตรวจสอบการตายได้ด้วยสายตาและอาจมีการเปลี่ยนตัวยาที่ใช้ในการฉีดประหารได้ก่อนที่การประหารจะเริ่มขึ้น และหากมีเจ้าหน้าที่ทุจริตเกิดขึ้น คนภายนอกก็ไม่สามารถที่จะล่วงรู้ได้ ซึ่งไม่เหมือนกับการประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า ซึ่งร่างกายถูกปืนและผู้ถูกประหารแสดงอาการมีเลือดไหลทรม ซึ่งแสดงถึงความไม่แน่ใจในความโปร่งใสของกระบวนการในการประหารชีวิต ดังนั้นจึงได้เกิดข้อสงสัยกันขึ้นมาว่า การประหารชีวิตโดยวิธีนี้นั้นจะมีความโปร่งใสมากน้อยเพียงใด

ซึ่งปัญหาในเรื่องนี้นั้น จะเห็นว่า การทุจริตในการประหารชีวิตเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก เนื่องจากการประหารชีวิตในแต่ละครั้ง จะทำในรูปของคณะกรรมการ โดยมีคณะกรรมการจากหลายๆฝ่ายมาร่วมเป็นกรรมการในการประหารชีวิต โดยมีทั้งผู้แทนจากฝ่ายตำรวจ อัยการจังหวัด กรมราชทัณฑ์ ผู้บัญชาการเรือนจำ และมีแพทย์ตรวจสอบการตายภายหลังการประหารก่อนที่จะออกไปรับรองการตาย และนอกจากนี้ยังมีเจ้าหน้าที่ตำรวจจากกองทะเบียนประวัติอาชญากร กรมตำรวจ มาทำการตรวจสอบลายพิมพ์นิ้วมือว่าเป็นผู้ถูกประหารตัวจริง นอกจากนี้ยังมีการตรวจสอบเพิ่มเติมตามหลักการเช่น ก่อนการประหารกรรมการจะมีการตรวจสอบน้ำยาหรือสารพิษที่จะใช้ในการประหาร โดยให้คณะกรรมการเห็นว่า เป็นยาที่ถูกต้องและมีการไหลเข้าสู่เส้นเลือดจริง มีการทดสอบเครื่องมือตรวจสอบการเดินของหัวใจที่แสดงให้เห็นทางจอภาพ และยังมีการเก็บศพไว้ตรวจสอบซึ่งอาจเก็บศพไว้ตรวจสอบนานจนกว่าจะเห็นและแน่ใจว่าเสียชีวิตจริง แต่ผลเสียก็คือ รัฐจะต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการสร้างห้องเย็นขึ้นมาเพื่อเอาไว้ใช้เก็บศพจนกว่าจะแน่ใจว่าเสียชีวิตจริง ดังนั้น หากจะมีการทุจริตเกิดขึ้นก็จะต้องมีความเห็นพ้องของกรรมการหลายฝ่าย และจะต้องเกิดจากผู้ถูกประหารที่มีอำนาจมากพอสมควร

ซึ่งปัญหาในส่วนนี้ กระทรวงยุติธรรมจะต้องวางระเบียบหรือออกกฎกระทรวงให้มีความรัดกุมมากยิ่งขึ้น โดยต้องให้มีการถ่วงดุลการตรวจสอบ โดยมีคณะกรรมการซึ่งเป็นข้าราชการระดับสูงของฝ่ายต่างๆมาร่วมเป็นกรรมการ

สำหรับในปัญหาสุดท้ายนั้น มีประเด็นข้อพิจารณาว่า กระบวนการในการประหารชีวิตด้วยการฉีดยาในขณะนี้นั้น ยังไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นการฉีดยาโดยชอบด้วยกฎหมายหรือเป็นการถูกบังคับให้ฉีดยา เพราะในปัจจุบันมีนักโทษที่เสียชีวิตในเรือนจำโดยไม่ทราบสาเหตุของการตายอยู่หลายครั้งจึงเกรงว่าอาจจะมีการนำสารพิษมาฉีดแก่นักโทษได้โดยนักโทษถูกบังคับให้ฉีดยาหรือมีการบวนการนำสารพิษมาฉีดโดยไม่ชอบเกิดขึ้นได้สำหรับในเรื่องนี้จะขออธิบายถึงขั้นตอนในการประหารชีวิตว่าเมื่อถึงเวลาประหารถ้าไม่มีโทรศัพท์ขยับขึ้นจากอัยการสูงสุด ผู้บัญชาการเรือนจำก็จะให้สัญญาณให้เจ้าหน้าที่ที่ได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดีดำเนินการประหารได้ เจ้าหน้าที่ที่เป็นเพศฆาต 2 คนซึ่งจะไม่มีมีการเปิดเผยชื่อว่าเป็นใครแต่ถูกคัดเลือกและสมัครใจมาทำหน้าที่เป็นเพศฆาต ซึ่งอยู่ในห้องฉีดยาติดกันก็จะกดปุ่มเพื่อปล่อยยาให้เข้าในร่างของนักโทษ โดยปุ่มปล่อยยาจะมี 2 ปุ่มแต่ละจะมีเพียงปุ่มเดียวเท่านั้นที่ปล่อยยาเข้าร่าง ดังนั้น เจ้าหน้าที่ทั้ง 2 คนจะไม่มีใครรู้ด้วยซ้ำว่าใครเป็นผู้กดปุ่มปล่อยยาเข้าเส้นซึ่งวิธีการนี้จะทำให้เจ้าหน้าที่ไม่มีความรู้สึกถูกกดดันหรือถูกบังคับว่าตนเป็นผู้ทำหน้าที่ กดปุ่มประหาร ในส่วนตัวนักโทษเองก่อนที่จะทำการประหาร เจ้าหน้าที่จะชี้แจงถึงขั้นตอนการประหารให้นักโทษรับทราบ และเมื่อพิจารณาต่อไปถึงเรื่องที่ว่าจะมีเรื่องที่นักโทษถูกบังคับให้ฉีดยาหรือไม่และชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ในเรื่องนี้ทางกรมราชทัณฑ์เอง

จะต้องมีระเบียบและขั้นตอนที่รัดกุมและรอบคอบในการใช้เครื่องมือที่จะฉีดสารพิษในแต่ละครั้ง แม้ว่าจะทำในรูปของคณะกรรมการแล้วก็ตาม ต้องทำกระบวนการให้มีขั้นตอนที่โปร่งใสและสามารถตรวจสอบจากองค์กรอื่นๆ ได้ หากมีกรณีที่น่าท้อเสียชีวิตในเรือนจำ เพื่อมิให้เกิดข้อครหาว่ามีการใช้ระบบศาลเตี้ยในเรือนจำเกิดขึ้น แม้ว่า การพิพากษาลงโทษผู้ที่กระทำความผิดร้ายแรงถึงขั้นประหารชีวิตนั้นเป็นอำนาจของรัฐที่รัฐที่จะสงวนไว้ใช้ในการควบคุมสังคมเพื่อที่จะจัดการกับผู้กระทำความผิดตามที่ได้ศึกษามาแล้วก็ตาม ซึ่ง เมื่อประมวลกฎหมายอาญามาตรา 19 ที่กำลังจะแก้ไขใหม่ได้บัญญัติว่า ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิต ให้เอาไปฉีดยาหรือสารพิษเสียชีวิต จึงถือว่าได้กำหนดวิธีการประหารชีวิตไว้แล้วคือการฉีดสารพิษให้ตายเท่านั้น เพราะโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดจะต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายเท่านั้นจะนำวิธีการอื่นมาทำให้นักโทษตายไม่ได้ เพราะไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้ ดังนั้นหากประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติวิธีการประหารชีวิตให้ใช้วิธีการฉีดสารพิษไว้แล้ว ก็ต้องถือว่ากระบวนการประหารนั้นเป็นกระบวนการที่ชอบด้วยกฎหมายแล้วและเป็นอำนาจของรัฐที่จะดำเนินการได้อยู่แล้วตามหลักในเรื่องปรัชญาอำนาจในการลงโทษบุคคลของรัฐตามที่ได้ศึกษามา

ในปัจจุบันได้มีการกล่าวถึงการประหารชีวิตกันอย่างมากมายโดยเฉพาะการลงโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรม ที่รัฐได้วางมาตรการในการกวดขันปราบปรามอย่างจริงจัง โดยถือว่าเป็นนโยบายระดับชาติที่จะต้องกำจัดให้สิ้นไปและความเห็นของประชาชนส่วนใหญ่ต่างก็เห็นด้วยที่สมควรจะให้ลงโทษประหารชีวิตกับผู้กระทำความผิดในคดีที่เกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งเป็นการพูดกันอย่างลอยๆที่ยังไม่มีใครกล้าแตะต้องฐานข้อมูลที่มีอยู่จริงและหลายฝ่ายต่างก็หลงประเด็นไปโดยมองว่า การออกมาคัดค้านโทษประหารชีวิตของนักสิทธิมนุษยชนนั้นเป็นเรื่องสนับสนุนผู้ค้ายาเสพติดหรือเห็นด้วยที่จะให้มียาเสพติดเต็มบ้านเต็มเมือง ซึ่งเป็นที่แน่นอนว่าไม่มีบุคคลใดที่จะเห็นว่าการค้ายาเสพติดเป็นเรื่องที่ถูกต้อง ทุกคนต้องการให้รัฐขจัดปัญหานี้ออกไปจากสังคมโดยเร็วกันทั้งนั้น

การคัดค้านการประหารชีวิตและการห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไม่ได้เป็นหลักการสิทธิมนุษยชนที่น่าเข้ามาจากตะวันตก แต่ทว่าเป็นเรื่องทางศาสนาและศีลธรรมที่มีอยู่มาดั้งเดิมแล้ว ซึ่งประเทศไทยก็ไม่ได้แตกต่างไปจากประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตไปแล้ว องค์การนิรโทษกรรมสากลและสหประชาชาติได้ยืนยันกับทุกประเทศแล้วว่า ไม่มีข้อพิสูจน์จากการทำวิจัยทั่วโลกทั้งสองครั้งของสหประชาชาติที่จะสามารถบ่งบอกได้ว่าการลงโทษประหารชีวิต นั้นจะช่วยลดอาชญากรรมลงได้ เพราะประเทศที่มีคดีอาชญากรรมสูงขึ้น หรือลดลงนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัวแปรจากการดำรงโทษประหารชีวิตไว้ ทั้งนี้เพราะความเป็นจริงที่ยังเกิดกับประเทศที่ยังมีโทษประหารก็ไม่ได้ทำให้คดีอาชญากรรมลดลง ส่วนประเทศที่มีอาชญากรรมลดลงก็ไม่ได้เป็นเพราะว่าเขายกเลิก

โทษประหารไปแล้ว แต่การเพิ่มขึ้นหรือลดลงของอาชญากรรมขึ้นอยู่กับว่ารัฐมีความตั้งใจที่จะปราบปรามอาชญากรรมเพียงใดต่างหาก ประเทศแคนาดาซึ่งยกเลิกโทษประหารไปแล้วและคดีอาชญากรรมลดลงเป็นลำดับเรื่อยมา ก็ไม่ได้เป็นผลมาจากการมีหรือไม่มีโทษประหารเช่นกัน ฉะนั้นด้วยข้อเท็จจริงดังกล่าว ยังทำให้ประเทศที่ยากจน ยกตัวอย่างเช่นเนปาล กัมพูชา ดิมอร์ ตะวันออก เลือกที่จะไม่มีโทษประหารไว้อีกต่อไป โดยรัฐบาลของประเทศเหล่านี้ต่างก็เข้าใจดีว่า ทางออกของปัญหาเหล่านี้คือ จะทำอะไรให้ชุมชนของประเทศตนเองมีความเข้มแข็ง มีภูมิคุ้มกัน เพื่อป้องกันไม่ให้คนทำผิด โดยส่วนหนึ่งของปัญหาที่เกิดจากการตกงานและการศึกษาต่ำ จึงทำให้คนระดับล่างตกเป็นเหยื่อของขบวนการค้าขนาดใหญ่ ย่อมที่จะทำผิดเพื่อแลกกับเงิน สำหรับประเทศไทยซึ่งต้องการปฏิรูปสังคมโดยเปลี่ยนวิธีการลงโทษประหารชีวิตจากการยิงเป้ามาเป็นวิธีการฉีดยา ควรจะศึกษาว่าเหตุใดประเทศที่พัฒนาและยังไม่พัฒนายกเลิกโทษประหารไปแล้ว ยังคงทำให้สังคมของเขาอยู่ได้และประเทศเหล่านั้นมีวิธีการจัดการปัญหาด้วยการใช้การลงโทษจำคุกตลอดชีวิตได้อย่างไร ทั้งนี้ ประเทศไทยควรที่จะดูแบบอย่างประเทศสมาชิกสหภาพยุโรป 20 ประเทศที่รวมตัวกันยกเลิกโทษประหาร เพราะถือว่าการที่รัฐบาลประหารชีวิตนักโทษซึ่ง ถือว่าเป็นประชาชนคนหนึ่งนั้นเป็นการกระทำที่น่ารังเกียจซึ่งรัฐไม่ควรที่จะกระทำแบบเดียวกันกับที่อาชญากรกระทำแต่ถ้าหากจะยังคงนโยบายให้มีโทษประหารชีวิตเอาไว้แล้ว รัฐก็จะต้องเปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตเสียใหม่ให้ดูไม่โหดร้าย ทารุณ ซึ่งเมื่อพิจารณาในเรื่องต่างๆ จากที่กล่าวไปแล้วข้างต้น จะเห็นว่าการลงโทษประหารชีวิตด้วยการฉีดยามีค่าใช้จ่ายในการประหารแต่ละครั้งเป็นจำนวนน้อย ด้วยที่จะใช้ในการฉีดยาก็มีค่าใช้จ่ายที่ไม่สูงมากและที่สำคัญการประหารชีวิตโดยวิธีการนี้ทำให้นักโทษเสียชีวิตโดยเร็วและไม่ทรมาน

อีกทั้ง การลงโทษประหารชีวิตอย่างเปิดเผยและโหดเหี้ยม เพื่อหวังว่าจะให้เกิดการข่มขู่และยับยั้ง ยังเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงระดับความรู้สึกนึกคิดและจิตใจของบุคคลในสังคมนั้นๆ ด้วย ดังนั้นการลงโทษประหารชีวิตด้วยวิธีการรุนแรงต่อหน้าสาธารณชน จึงมิใช่แต่เพียงการประจานผู้กระทำความผิดเท่านั้น แต่ทว่ายังเป็นการประจานสังคมนั่นเองด้วยว่า เป็นสังคมที่ก้าวร้าว รุนแรงอีกด้วย ดังนั้น การที่ประเทศไทยเปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตเสียใหม่มาเป็นการประหารชีวิตด้วยวิธีการฉีดยาจึงเหมาะสมแล้ว